

ogsaa Faderen i sin Tid havde baaret, dog en Kende lysere i Farven. Det slog nu Per, mens han saa ham staa der — let dirrende af Sindsbevægelse — og støtte sig til Bordpladen med en udspilet Haand, i hvor høj Grad han i sit Ydre var et Genbillede af Faderen. Det stramme Træk om den skægløse Mund, de gammeldags smaa Bakkenbarter, de rødkantede Øjne; dertil Blikkets døde Stivhed og denne stejle Holdning, — alt genkaldte hos ham Faderens Skikkelse, saaledes som denne fra Barneaarene stod indbrændt i hans Erindring.

Han havde af sig selv trukket Døren til bag sig, for at de kunde tale sammen uden Tvang. Og de tog nu begge to Plads, — Per i en Slags Sofa, der stod langsmed Væggen lige overfor Døren.

»Du kan vel tænke dig Grunden til, at jeg søger dig,« begyndte han. »Jeg har set i Avisen, at Moder er død.«

»Ja,« svarede Eberhardt med tydelig Overvindelse. — »Vi troede dig forresten i Udlandet.«

»Jeg kom tilbage for et Par Uger siden.«

»Naa saadan! — Maaske vidste du ikke, at Moder var flyttet her til Byen?«

»Jo . . . jo, jeg vidste det.«

Der fulgte efter disse Ord en dyb Stilhed. Saa spurgte Per, om Moderen havde været længe syg.

Eberhardt lod ham vente en Tid paa Svaret.